

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๖
บุญเครื่องหนุนให้พ้นจากทุกข์

หนาว ๆ อย่างนี้ อรรถธรรมทั้งหลายที่ว่า เลิศเลอ ๆ นั้น ไปรวมอยู่ที่หมอนหมดนะ ไม่ได้อยู่ที่ใจ ธรรมที่เลิศ ๆ ไปอยู่ที่หมอน ความหนาวเลยเลิศกว่าธรรมไป ธรรมสู้ไม่ได้ สู้หมอนไม่ได้ เมื่อเข้าน้ำมันลง ๑๗ เท้า ๑๗ องศา ก็ธรรมดาไม่ค่อยหนาวเท่าไรนัก พอหนาว ๆ นี่ทำให้ระลึกถึงพวกสัตว์ป่านะ พวกหมูเขามาเป็นฝูง เรานอนอยู่แคร์ เวลาหนาว ๆ ตึก ๆ เขามาหากินข้างแคร์ ๆ เรายัง เขาไม่ได้กลัวคน เขาไม่สนใจ ฟังเสียงฟุดฟิด ๆ มา เป็นฝูง ๆ มาหมูป่า เขาก็อยู่แคร์ หนาว อยู่อย่างนั้นก็ออกไปเดินจงกรมไม่ได้ มันหนาวถึงขนาดตัวแข็งไปเลย หนาวมาก ๆ ก้าวไปเดินจงกรมไม่ได้นะ แต่พวกหมูป่าเขามาอย่างสบาย ๆ เขาไม่เห็นมีเสือมีผ้ามีหมวกกันหนาว มีรองเท้าอะไรกันหนาว มีเสื่อนวมเสื่อเนมกันหนาวอะไร เขามาของเขาอย่างสบาย ๆ เครื่องกันหนาวเขาไม่มีเหมือนคน พวกสัตว์เหล่านี้มันตีความมนุษย์นะ

มนุษย์นี้ทุกอย่างอ่อนแอมมาก เขามาหากินฟุดฟิด ๆ มาอย่างสบายนะ เขาไม่กลัวพระ หนาวก็รู้สึกว่าเขาจะไม่หนาวละสังเกตดู ฟังเสียงเขาหากิน เขาขุดกินข้าง ๆ ไม่ได้ห่างไกล ดูประมาณสักแค่ต้นเสานี้ เราอยู่ในแคร์เขามาจากริมป่า เขาไม่กลัว ฉะเลย ไม่ใช่ตัวหนึ่งตัวเดียวนะ มาเป็นฝูงเลย หากินฟุดฟาด ๆ กลางคืนหนาว ๆ เราไปอยู่ที่ไหนเป็นอย่างนั้น พวกสัตว์ป่ากับพระนี่ถูกกันดี เหมือนอย่างนกเป็ดน้ำนี่นะ พวกนกเป็ดน้ำกับวัดนี้ เขาเข้าใจดีมากทีเดียว เขาบินมานี่ถ้าเห็นจีวรตากที่ไหนเขาจะร่อนลง ๆ ถ้ามีสระมีน้ำเขาจะลง พวกนกเป็ดน้ำกับพระนี่ถูกกันดี คือเขาเคยอาศัยวัดมีสระน้ำมีอะไรอยู่ในวัดในวานี้ เขาเคยอาศัย ปลอดภัย เพราะฉะนั้นเขาเห็นผ้าจีวรพระนี่เขาจะบินร่อนลงดู ๆ ถ้ามีน้ำเขาก็ลงเขาอยู่ที่นั่น

เช่นอย่างวัดนาบุญ นาค่าน้อย เวลานี้มีเป็นพัน ๆ หน้าหนาวเขามาจากไซบีเรียหรือว่าอะไรไม่รู้ มารวม เวลาหน้าหนาวนกเป็ดน้ำมีมากอยู่ที่วัดนาค่าน้อย มาอยู่นั้นเป็นประจำ ถ้าหน้าหนาวนี้มาเป็นพัน แล้วสถานที่ที่อยู่ของเขาก็เหมาะสมด้วย ที่นั่นมีสระใหญ่ สระใหญ่ ๆ จริง ๆ นะสระน้ำ ๓ สระใหญ่ เขามาอยู่ที่นั่นเต็มหมด แล้วถ้าหน้าร้อนเขาอยู่ได้ประมาณสักร้อยหรือสองร้อย ไม่มาก พอหน้าหนาวนี้มาละ เต็มอยู่นั้น นี่เขาอาศัยวัดอาศัยพระ พระไม่มีอะไรกับเขา พวกนี้จึงรู้ได้ดี มีวัดอยู่ที่ไหน ๆ เขาจะร่อนลงดู เขาฉลาดนะ สถานที่

ที่พระอยู่ที่ไหน ไม่ว่าสัตว์น้ำสัตว์บกคุ่นเชื่องนะ ปลาที่เหมือนกัน ก็เราเคยให้อาหารมัน เราเดินไปขอบสระไม่ได้ รุมมาเลย แต่นี่มันมีอยู่ทั่วไป คือพวกประชาชนเขาไปเลี้ยงปลา บ้างอะไรบ้าง แต่สำหรับพวกนก พวกสัตว์ป่านั่นซี เขารู้พระจริง ๆ

พวกสัตว์ป่า พวกแก้ง พวกหมู เราไปอยู่ที่ไหนเขาจะมาอยู่รอบ ๆ ไกล ๆ นะ ไม่อยู่ไกล แต่เขาก็ไม่มาคั่นกับเรา เขาหากอยู่ข้าง ๆ กับพระเรา เราเดินจงกรมก็เห็นเขาอยู่ พวกหมูนี้ด้วยแล้วยิ่งเชื่อง เราเดินจงกรมนี้เขาก็มาหากินอยู่ข้างทางจงกรมเราละ ไม่ว่ากลางวัน กลางคืนเขาไม่ได้กลัว เชื่อง่ายมากหมูป่า แก้งไม่เชื่องขนาดนี้แต่อยู่รอบ ๆ ไกล ๆ แต่หมู ป่านี้เชื่องมาก เราไปอยู่จึงได้รู้ อ่านดูนิสัยสัตว์ป่าได้ดี พวกพระกรรมฐานท่านไปอยู่ที่ไหน พวกสัตว์เหล่านี้มาอยู่รอบ ๆ ท่าน ค่อยมานะ พอพวกนี้มาแล้วพวกนั้นมา ตัวนี้มา มากเข้า ๆ ทุกวัน ๆ ไม่ไปหากินที่อื่น พอออกไปนี้ถูกเขามาละชิ มันต้องอยู่รอบ ๆ

ที่นี่ประชาชนเขาก็เคารพพระ เคารพศาสนา เขาไม่มายุ่ง ถ้าสัตว์มาอยู่ในวัดเขาก็เป็นคนธรรมดาเป็นคนวัดไป เขาไม่มีอะไรแหละ ไปที่ไหนเห็นอย่างนั้น เราพูดถึงหน้าหนาว สัตว์น่าจะหนาวก็ไม่เห็นหนาว หมูป่ามาหากิน อู๊ฮ หมูนี้เสียงดังมากนะ พวกสัตว์ป่า หมูป่านี้เสียงดัง มานี้เสียงโครมครามดังมาเลย ไม่ระวังตัว พวกแก้งนี้ไม่ค่อยรู้นะ แต่หมูนี้ มามากมาน้อยรู้ ไม่ค่อยสำรวจไม่ค่อยระวังเหมือนสัตว์อื่น ๆ หมูนี้มาเสียงโครมคราม ๆ ตัวใหญ่เท่าไรยังเสียงดัง มาข้าง ๆ แต่พวกแก้งนี้ไม่ได้ยินเสียง บางทีเรายืน เดินจงกรม กลางคืน ปรกติเราก็ไม่ค่อยได้ใช้ไฟด้วย ปรกติเป็นอย่างนั้นไม่เคยจุดไฟเดินจงกรม ไม่ว่า จะเดือนหงายเดือนมืดอะไรเดินได้อย่างสบาย ที่นี่เวลาเรายืนซี อีแก้งมันก็มาของมัน

มันขบขันดีนะ เวลาเรายืนพิจารณาธรรมละชิ เดินไปบางที่ก็ยืนเป็นเวลานาน ๆ ถ้า พิจารณาอะไรมันยังไม่ลงตัวแล้ว ก็ยังยืนพิจารณาอยู่นั้น ที่นี่เขาก็มา ไม่ได้ยินเสียงเขาจะ เขามาข้าง ๆ เรา เออ สัตว์นี้ถ้าเราไม่กระดุกกระดิกเขาไม่รู้นะ ถ้าเขาอยู่ทางใต้ลมเรา ได้ กลิ่นเรา ถ้าอยู่ทางเหนือลมมาใกล้ ๆ อย่างนี้ก็ไม่รู้นะ พอได้จิ้งหะเราก็เคลื่อน เขาอยู่ข้าง ๆ พอเราเคลื่อนจะเดิน เสียง โอ้ย ตื่น ฟังเสียงแก้งป่าเล็ก มันไม่รู้จะคนยืนอยู่ เวลามัน กลัวร้องแก้งเลยเหียว

นี่ก็จะเล่าเรื่องกรรมฐานกลัวให้ฟัง ท่านอาจารย์พรหมเรานี้ท่านเล่าให้ฟัง ท่านมา ดำหนิท่านทั้งหัวเราะนะ ท่านไปอยู่ทางถ้ำพระเวส ท่านลงมา มากกลางคืน แล้วก็บุกป่า มากกลางคืน ทางพอหลวมตัวมาได้ เดือนก็เดือนมืดท่านว่า เดินบุกป่ามากกลางคืน ท่านเลย คิด จะไปอะไร มืดแล้วก็ยังจะไป ไปหาอะไร พักที่ไหนก็ได้นี้นะ ท่านเลยแหวะจากทาง ทาง พอเป็นทางคน กางกลดอยู่ที่นั่น มันขบขันดี ท่านเล่าเองนะ ท่านเป็นนิสัย โห้ย นำเกรง

ขามมากนะ นี้อัฐของท่านก็กลายเป็นพระธาตุแล้ว ก็ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นเราไปอยู่เชียงใหม่ ตอนนั้นท่านบอกท่านบวชใหม่ ๆ ลงมาจากภูเขา แล้วก็ปลีกออกไปข้างทางไปปักกลดที่นั่นแล้วภาวนาเงียบ ๆ นี่ละที่ว่าอึกังไม่ได้ยินเสียงมันนะ

คิดดูซิ มั่นมานี้เราก็ไม่ได้ยินเสียงมัน มันยืนอยู่ข้าง ๆ เวลาเรากระดุกกระดิกมันร้องแแก้กขึ้น ท่านอาจารย์พรหมก็เหมือนกัน ท่านก็บุกเข้าไปในป่า ท่านกางกลดแล้วท่านก็นอนในนั้นนอนภาวนา เก้งมันก็มาตรงนั้น มุ่งกลดมันเป็นอย่างนี้ใช้ไหมละ ก็อยู่ในป่ายังไม่ได้อากถางอะไร มากกลางคืน ท่านก็นั่งภาวนาอยู่ในนั้น ทีนี้เก้งมันก็ออกมาละซี มั่นมาเจอเอามุ้งใหญ่ ๆ มุ่งกลด พอโผล่ออกมา ท่านบอกว่าท่านนั่งภาวนาอยู่ เวลามาไม่ได้ยินเสียงมัน พอมาโดนมาเจอเอามุ้งใกล้ ๆ ติดกันนี้ มันก็ร้องแแก้กนี้ วึ่งป่าเล็ก ทางนี้ก็ร้องไ้ก้กในมุ้ง

ท่านว่า ตื่นมัน อยู่ ๆ มันก็แแก้กขึ้น เราก็เอ๊ก มันก็ยิงไปใหญ่ ท่านเลยมาพูด มันกรรมฐานผีบ้าอะไรก็ไม่รู้ ท่านว่า สละชีวิตจิตใจออกไปเที่ยวกรรมฐาน ครั้นเวลาเก้งมันมา ร้องแแก้กนี้ กลัวตายละซีมันถึงร้องไ้ก้กขึ้นในมุ้ง ท่านบอกว่าท่านร้องในมุ้ง ไม่ได้สตินะท่านว่าอย่างนั้น มันร้องของมันเอง มันยังงกรรมฐานนี้ ท่านพูดเรื่องเบื้องหลังของท่าน เอ๊ เราก็อไม่ทราบว่กแล้วไม่กลัว พอเก้งมันแแก้กขึ้น เราก็อเอ๊กขึ้นข้างใน แล้วอดหัวเราะตัวเองไม่ได้ นะ ท่านหัวเราะตัวเอง มันเหมือนบ้า กรรมฐานอะไร ท่านว่าอย่างนั้น ท่านเล่าให้ฟัง

ท่านเป็นพระที่ส่งนำเกรงขาม อาจหาญชาญชัย ท่านพูดให้ฟังเรื่องสัตว์มันมานี้ ทั้งป่ารก ๆ นั่นนะ มาไม่ได้ยินเสียงมันเลย โผล่มาก็มาโดนกับมุ้งมันก็ตื่นละซี ตื่นมันก็ร้องแแก้ก เราก็อร้องไ้ก้กข้างใน เก้งก็วึ่งใหญ่ ร้องแแก้ก ทางนี้ก็ไ้ก้กขึ้นข้างใน เรามาพิจารณาดูแล้วมันกรรมฐานอะไร ท่านว่าอย่างนั้นนะ สละชีวิตจิตใจเข้าป่าเข้าเขา อึกังมันร้องเท่านั้นเป็นบ้าไปเลย ร้องไ้ก้กข้างใน มันกรรมฐานอะไร เราก็อได้เอามาคิดถึงเรื่องกรรมฐาน ท่านว่าเราสละชีวิตจิตใจออกมาทุกด้านทุกทางแล้ว บทเวลาจะมาเป็นก็มาเป็นกับเก้ง อ้อย ไม่เป็นท่าเลยกรรมฐาน ขบขันดินะ อยู่ในป่า

เทศน์ก็เทศน์ทุกวัน วันนี้ไม่ใช่เขาเอานั่นมาติดไว้ไมค์แล้วเหอ ทางสหรัฐ (มีครับ) ทางสหรัฐอยู่ข้างล่างนี้ ต่างคนต่างซัดหัวกัน ถ้าเราถามว่าสหรัฐอยู่ไหน อยู่ที่นี่ ซัดหัวสหรัฐ ทีนี้เวลาเขาถามสหรัฐว่าเมืองไทยอยู่ที่ไหน อยู่ที่นี่ แล้วซัดหัวเมืองไทย พวกนี้พวกซัดหัวกัน ทางสหรัฐเวลานี้เขาติดต่อตลอดเลย เราไปเทศน์ในกรุงเทพฯ เขาก็ไปติดทางนั้นเพื่อเขาจะได้ฟังตอนเราเทศน์ อยู่ที่นี่ก็เริ่มแล้วทางนั่นเขาก็ติดไว้แล้ว พอเราเริ่มพูดอย่างนี้ทางสหรัฐก็ได้ยิน มันหลายประเทศนี้ละ พวกลาว เขมร เวียดนาม ที่เป็นชาวพุทธ ธรรมะของ

เราจึงกระจายอยู่ทางสหรัฐ ดูว่ารัฐเท็กซัสที่มากที่สุด เขาฟังตลอด พวกอินเทอร์เน็ตก็ฟังมาตลอด เทศน์สด ๆ นี่ก็ฟัง เวลานี้ก็เริ่มฟังตลอดเหมือนกันนะ

ท่านทั้งหลายได้ทราบไหมว่า วันนี้เราเป็นมหามงคลแก้วดวงแก้วพี่น้องทั้งหลายเราถูกละหม่อม (ฟ้าหญิงจุฬาภรณ์) ท่านเสด็จมา ท่านหนาวหรือไม่หนาว นู่นนะเสด็จมาตอนตี ๔ ตี ๕ ซึ่งกำลังหนาวจัด พวกเรายังนอนไม่ตื่นกัน ท่านเสด็จมานี้ นั้นละความพอใจ ไม่ว่าจะไรก็ตามถ้าความพอใจแล้วสิ่งนั้นเป็นฤทธิ์เป็นเดชขึ้นมา กำลังวังชาทุกด้านทุกทางมีมาพร้อมกัน ไม่ว่าจะทางชั่วทางดี ทางชั่วถ้ามีกำลังใจแล้วพินาศ ทำโลกให้พินาศได้ กำลังใจทางด้านธรรมะถ้ามีสำหรับผู้ปฏิบัติธรรมนี้ เมื่อใจมีกำลังมากเท่าไรกิเลสก็ฟังได้ สำคัญที่กำลังใจ

ถ้าใจไม่มีกำลังทำอะไรก็ไม่ค่อยเป็นผลเท่าที่ควร เพราะกำลังอยู่ที่ใจ ความอ่อนแออยู่ที่ใจ ความเข้มแข็งอยู่ที่ใจ เพราะฉะนั้นการได้ยินได้ฟังในทางที่ดี เช่น เสียงธรรม เสียงธรรม จึงเป็นกำลังใจอันใหญ่หลวงที่จะทำประโยชน์มหาศาลแก่เราได้โดยไม่ต้องสงสัย คิดดูถูกละหม่อมท่านอยู่กรุงเทพฯนู่นนะ ท่านยังอุตสาห์เสด็จมาก็ด้วยอรรถด้วยธรรม เพราะกำลังใจเหมือนกัน ท่านสนพระทัยในการภาวนา เรื่องภาวนาท่านเอาจริงเอาจัง ท่านอุตสาห์เสด็จมาทั้ง ๆ ที่หนาว ๆ ก็เป็นมงคลแก้วพี่น้องชาวอุดรของเรา มาสดับธรรมแล้วไปประพฤติปฏิบัติกำจัดสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายอยู่ภายในใจ เพราะสิ่งนี้มันอยู่ได้ทุกหัวใจ ทั้งสัตว์ทั้งบุคคล

สัตว์ก็มีกิเลสประเภทอย่างนี้เหมือนกัน มันก็นำออกไปใช้ตามประเภทของสัตว์ คนก็ใช้ประเภทหนึ่งของคน กิเลสนำออกไปใช้ได้ทุกแบบทุกฉบับ ถ้าเป็นคนก็ไปใช้แบบคนกลายเป็นคนโจรคนमार คนชั่วช้ำลามกไปอย่างนั้น ทางดีก็เป็นคนดีคนดี บัณฑิตนักปราชญ์ฉลาดแหลมคม ทำตัวเองให้มีความเจริญรุ่งเรือง แล้วก็ทำโลกให้มีความเจริญรุ่งเรือง ชุ่มเย็นเป็นสุขทั่วหน้ากัน นี่เป็นฝ่ายธรรม ธรรมอยู่ที่ใจ กิเลสอยู่ที่ใจ คือเกิดที่ใจทั้งธรรมทั้งกิเลส แล้วอยู่ที่ใจ ความผลักดันของกิเลส และธรรมออกมาจากใจนั้น จึงต่างก็ ตามหน้าที่ของเขา หรือตามเรื่องของกิเลสและธรรม

ถ้าเป็นอารมณ์ของกิเลสออกมาจะเป็นความต่ำทรามไปเป็นลำดับ แต่ถือว่าเป็นความพอใจของกิเลส เป็นความสูงส่งของกิเลส เพราะฉะนั้นคนที่มีกิเลสผลักดันออกไปในทางไม่ดี โลกเขาจะถือว่าต่ำทรามขนาดไหนก็ตาม คนที่ทำตามกิเลสที่เป็นของต่ำทรามนั้นก็กลายเป็นถือว่าตนเป็นผู้สูงที่สุดไปแล้ว คนทำความชั่วช้ำลามกเขาไม่ได้ถือว่าเขาเป็นความต่ำคนต่ำนะ เขาถือว่าเขาเป็นคนสูง เอารัดเอาเปรียบมนุษย์ได้ทุกแบบทุกฉบับ เขาจึง

ไม่ได้ถือว่าเขาเป็นคนต่ำ คนชั่วเขาก็ถือว่าเขาเป็นคนสูง เพราะอำนาจของกิเลสขบยอตนเสมอ กิเลสที่จะมาให้ตำหนิตติตนว่าผิดอย่างนั้น ผิดอย่างนี้ไม่มี มีแต่ถูกกันเรื่อย ๆ

นี่อารมณ์ของกิเลสเมื่อเกิดขึ้นภายในใจผลักดันให้เราทำความชั่วซ้ำลามาก โดยไม่คำนึงถึงความผิดถูกชั่วดีอะไรเลย ทำไปตามความอยาก ความพอใจของกิเลสที่มันบังคับภายในหัวใจเรา เราจึงไม่สนใจว่าเราเป็นกิเลส เรามีกิเลส แล้วเราทำชั่วตามกิเลสบงการอย่างนี้จึงไม่มีในความรู้สึก มีแต่กิเลสผลักดันออกมาทางดีทางชั่วเป็นที่พอใจทั้งนั้น ทำได้ทุกอย่าง แต่สำหรับกิเลสแล้วจะบงการให้ทำความดีไม่ค่อยเห็นมี มีแต่ให้ทำความชั่ว นั่นละคือความดีของกิเลส ทำลงไปนี่ไม่รู้จักผิดจักพลาด เป็นความภาคภูมิใจเสมอมา ยิ่งไปฉกไปลักไปปล้นไปจี้เขาได้มาอย่างสมใจแล้วพอใจใหญ่ นี่คือกิเลสพอใจ

มันพอใจในการทำความชั่วซ้ำลามากต่าง ๆ ไม่ได้พอใจในการทำความดี จึงเป็นเรื่องของกิเลส นี่คือนอารมณ์ของกิเลสมันเกิดขึ้นจากใจของโลกนั้นแหละ ของคน ของสัตว์ แต่ที่เด่นชัดประจักษ์กัน พอทราบกันได้ก็คือว่ามันเกิดที่หัวใจคน แล้วพากันให้ทำความชั่วซ้ำลามาก คิดอ่านไตร่ตรองเป็นไปในทางของกิเลสบงการ ซึ่งเป็นความต่ำทรามไปด้วยกันทั้งนั้น ผลจึงหาความสุขความเจริญเป็นที่พึงหวังไม่ค่อยได้ และไม่ได้ นี่เรียกว่าอารมณ์ของกิเลส มันเกิดอยู่ที่ใจ ผลักดันออกมาจากใจให้ทำในสิ่งต่าง ๆ ควรหรือไม่ควรก็ตาม ถือเอาความชอบใจ ความอยากทำของกิเลสเป็นประมาณ

คนเราถ้ามีกิเลสหนา ๆ แล้วความชั่วก็คิดขึ้นมาก ทำได้มาก ๆ ตลอดเวลา นี่คือนอารมณ์ของกิเลส อยู่กับใจดวงเดียวกันก็ไม่เหมือนกันระหว่างกิเลสกับธรรม ธรรมก็เกิดที่ใจ ผลักดันออกมาจากใจเช่นเดียวกัน แต่ธรรมนี้ออกมาเป็นอรรถเป็นธรรม คือเป็นความถูกต้องดีงามเพื่อเป็นความสงบสุขร่มเย็น เช่น คิดอยากทำบุญให้ทาน รักษาศีล มีความเมตตาสงสารเพื่อนบ้านสัตว์ทั้งหลายทั่วหน้ากัน พอสงเคราะห์สงหาได้ชนิดใดก็สงเคราะห์สงหากันไปตามความพอใจที่จะสงเคราะห์ นี่คือนอารมณ์ของธรรม เรียกว่าอ่อนน้อมอารมณ์ของธรรม มองเห็นมีความเมตตาสงสาร พอช่วยเหลือได้ประการใดก็ช่วยเหลือ การทำทานอย่างนี้ นี่คือนอารมณ์ของธรรม

การทำทานมากน้อยพอใจเป็นลำดับลำดับ นี่เรียกว่าอารมณ์ของธรรม รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา สร้างคุณงามความดีประเภทต่าง ๆ นี่เป็นอารมณ์ของธรรม เมื่ออารมณ์ของธรรมค่อยผลักดันออกมาทางนี้ ก็ทำให้เราทำความดีทั้งความคิดความนึก ทั้งการพูด ทั้งการกระทำ ทั้งสามประเภทนี้เป็นที่สั่งสมมาซึ่งความดีทั้งหลาย ก็มารวมอยู่ที่หัว

ใจเรา แล้วก็เพิ่มธรรมภายในใจนั้นให้มีกำลังมากขึ้น หนาแน่นขึ้น อยากรู้ทำบุญให้ทาน อยากรู้ทำความดีมากขึ้น ๆ นี่คือการปฏิบัติของธรรม

ส่วนอารมณ์ของกิเลสก็ผลักดันไปในทางให้ทำชั่วช้าลามก อันนี้ทำเท่าไรก็ไม่พอ เหมือนกัน เรื่องกิเลสนี้ไม่พอ อยากรู้ทำไปตลอด นี่เรียกว่าอารมณ์ของกิเลส อารมณ์ของธรรม ก็อยากรู้ทำในทางคุณงามความดี จนกระทั่งความดีเต็มภูมิของใจที่อยากรู้ทำ ทำตามความ อยากรู้ของใจ จนกระทั่งถึงจุดหมายปลายทาง เช่น พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ จิตของท่าน เป็นธรรมล้วน ๆ แล้ว เพราะอำนาจแห่งการสั่งสมคุณงามความดี รวมเข้าไปเป็นธรรมใน หัวใจดวงเดียวกัน ทีนี้เวลาทำไปมาก ๆ แล้ว มากจนกระทั่งถึงหลุดพ้นจากทุกข์ไปได้ เพราะอำนาจแห่งบุญเป็นเครื่องหนุน พ้นจากทุกข์ไปแล้วทีนี้เป็นธรรมล้วน ๆ เลย จะว่า ผลักดันอะไรก็ผลักดันไปเพื่อโลกเพื่อสงสาร ด้วยความเมตตาสงสารล้วน ๆ ไปเลย นี่เรียกว่าอารมณ์ของธรรม ให้พากันเข้าใจอย่างนี้

คำว่ากิเลสเราไม่ทราบกันนะ ว่ามันเป็นยังไงกิเลส ธรรมเป็นยังไงเราไม่ทราบกัน ให้ได้บำเพ็ญธรรมถึงรู้ เพียงเราเรียนเรื่องศีลเรื่องธรรมธรรมดาก็ไม่ค่อยจะเข้าใจถึงความ จริงอะไรนัก แต่เวลาภาคปฏิบัตินี้เป็นสิ่งที่จับเอาความจริงออกมาประจักษ์กับหัวใจตนเอง ของผู้บำเพ็ญนั้นแหละให้เข้าใจชัดไปโดยลำดับลำดับ เช่นอย่างอารมณ์ของธรรมเริ่มตั้งแต่ว่า เป็นพื้นฐาน คืออยากรู้สร้างคุณงามความดี นี่เรียกว่าอารมณ์ของธรรม จากนั้นเราก็ ความดี ทำความดีย่นเข้าไปความดีซึ่งมีหลายชั้นหลายภูมิ ย่นเข้าไปถึงจิตตภาวนา อันนี้ เป็นความดี รากเหง้าแห่งความดีทั้งหลาย นั่นแหละที่จะรวมลงในความดีอันนี้แหละ

เหมือนแม่น้ำสายต่าง ๆ เราทำบุญให้ทานมากน้อยเท่าไรไหลเข้ามาสู่จิตตภาวนา ของเรา ซึ่งเป็นเหมือนท่อนบใหญ่ เมื่อไหลเข้ามาเนี่ยมากเข้า ๆ จิตใจก็เต็มตื่นด้วยอรรถด้วย ธรรม นำเจ้าของจนกระทั่งหลุดพ้นจากทุกข์ นี่เรียกว่าอารมณ์แห่งความดีทั้งหลาย ให้หลุด พ้นจากทุกข์ ทีนี้จิตที่หลุดพ้นจากทุกข์แล้วเป็นธรรมล้วน ๆ จิตที่เป็นธรรมล้วน ๆ เมื่อยัง อยู่ในแดนสมมุติที่จะใช้กิริยาอาการใดนี้ ก็เป็นธรรมชาติที่ผลักดันจิตใจให้มีความเมตตา สงสาร แนะนำสั่งสอนสงเคราะห์สงหาด้วยเมตตาล้วน ๆ ไปเลย จิตที่เป็นธรรมแท้เป็น อย่างงั้น

พอถึงนั้นแล้วไม่ไปไหนละ พอ จิตเมื่อถึงขั้นบริสุทธิ์เต็มที่แล้วเรียกว่าพอ การ บำเพ็ญคุณงามความดีเพื่ออะไร มีแต่เป็นไปด้วยความเมตตาเพื่อสัตว์หรือผู้อื่นล้วน ๆ ที่ จะเพื่อตัวเองนั้นไม่มี สำหรับท่านผู้บริสุทธิ์แล้วไม่มีคำว่าเพื่อตัวเอง นอกจากกระจายออกไป เพื่อผู้อื่นจากสมบัติของตนที่มีอยู่แล้ว เรียกว่าขนออกไปว่างั้นก็ถูก กระจายออกไปทั่ว

โลกดินแดน อย่างที่ว่า มหาการุณิโก นาโถ หิตาย สพุปปาณินิ พระพุทธเจ้าทรงพระเมตตาการุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ ทำประโยชน์ให้สัตว์โลกจนหาประมาณไม่ได้

เวลาบริสุทธิ์แล้วเป็นอย่างนั้น มีแต่พระเมตตาตามการุณาธิคุณทำประโยชน์ให้โลกจนกระทั่งปรินิพพาน แล้วยังประทานพระธรรมนี้ไว้ให้พวกเราทั้งหลาย ซึ่งเป็นจำพวกสัตว์โลกให้ได้ปฏิบัติบำเพ็ญตามพระองค์ แล้วตามรอยพระบาทของพระองค์ หรือตามเสด็จ เราก็ได้คุณความดีสืบภสืบชาติไปในภุมิที่ เป็นที่พึงปรารถนา ที่น่าพอใจเป็นลำดับลำดับไป ตั้งแต่ชั้นมนุษย์ที่มีภูมิสูงส่ง ขึ้นไปหาเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม จนกระทั่งก้าวเข้าสู่นิพพาน นี่หมายถึงธรรมผลักดันให้สูงขึ้นเรื่อยๆ ๑

ผิดกับกิเลสผลักดัน กิเลสผลักดัน ผลักดันลงทางต่ำเพื่อทรمانเจ้าของ สำหรับกิเลสมันหาประโยชน์สำหรับมันเอง แต่สร้างความทุกข์ความเดือดร้อนให้แก่สัตว์ทั้งหลาย ผู้เดินตามมัน โลกทั้งหลายจึงเดือดร้อนมาก เพราะอำนาจของกิเลสบีบบังคับให้ได้ทำตามสิ่งที่มันต้องการ แล้วความทุกข์ความทรمانก็โยนมาให้สัตว์โลกผู้โง่เขลาเบาปัญญานั้นแหละ ให้ได้รับความทุกข์ความลำบากลำบาก ในโลกนี้จะหาที่ไหนว่าเป็นความสุข ถ้าหาด้วยอำนาจของกิเลสมันก็คลุกเคล้ากัน เหมือนกับข้าวสุกข้าวสารแกลบรำผสมกันไปในนั้นแหละ

มีความสุข อยู่ด้วยความสุขชนิด ๑ หน้อย ๑ ความทุกข์นี้ทั่วมุมตมตลอดเวลา ความสุขมีพอเป็นเครื่องล่อชนิดหน้อย ๑ ให้สัตว์โลกทั้งหลายลืมนัตว เห็นไปตามมัน สร้างความหวังขึ้นที่ใจ สมหวังไม่สมหวังไม่สนใจ แต่สร้างความหวังขึ้นเรื่อย หวังอย่างนั้นหวังอย่างนี้ หวังอยากได้อย่างนี้ ถ้าได้มานิดหนึ่งก็ได้เป็นเหยื่อล่อปลาไปเสีย ให้ปลาติดเบ็ด ถ้ามีตั้งแต่เบ็ดปลาก็ไม่ติด ต้องมีเหยื่อล่อ อันนี้กิเลสมันก็เอาเครื่องล่อให้สัตว์โลกได้ติดพันมันไป ครั้นติดพันไปแล้วก็ไปถูกปลายเบ็ดเกาะเอา มีแต่ความทุกข์ ๑ ความลำบากลำบาก อยู่อย่างงั้น

ส่วนธรรมไม่เป็น ถึงจะทุกข์ขนาดไหนก็ทุกข์เพื่อจะสังหารสิ่งที่พาให้เป็นทุกข์ คือกิเลสนั้นให้สิ้นซากลงไปโดยลำดับ ทุกข์อันนี้เป็นทุกข์เพื่อความสุข จนกระทั่งถึงบรมสุขได้จากทุกข์ด้วยการบำเพ็ญความดีทั้งหลาย การที่เขาทำความชั่วเขาก็มีความทุกข์ แต่ทุกข์เพื่อมหันตทุกข์ ไม่ได้ทุกข์เพื่อสุขเหมือนเราบำเพ็ญความดี ที่ต้องต่อต้านกันกับกิเลส ความไม่อยากทำ ความไม่เอาไหน ความขี้เกียจขี้คร้าน ความท้อแท้อ่อนแอ มาก็ดมาขวางทุกด้านทุกทาง นี่เป็นเรื่องของกลอุบายของกิเลสทั้งนั้น ทีนี้เราต่อสู้กับสิ่งเหล่านี้ ไม่อยากทำเราก็ทำความดี ถึงจะอ่อนแอก็สร้างตัวให้เข้มแข็งขึ้นมา เอาจนได้ สร้างไปวันหนึ่งต่อสู้

กับกิเลสความไม่ยากให้ทำนั้นแหละไปเรื่อย ๆ นี่ความทุกข์อันนี้ เพราะการต่อสู้กับกิเลส
นี่เป็นความทุกข์เพื่อความทุกข์แก่เรา มันต่างกัน

ส่วนกิเลสไม่ได้มีอะไรที่จะทำให้ความสุขแก่โลก ให้ก็เป็นเพียงเหยื่อล่อปลาเท่านั้นแหละ
ให้ติดเบ็ด ๆ ไป ส่วนธรรมไม่เป็นอย่างนั้น มีสุขไปเรื่อย ๆ ไม่ได้มีคำว่าเหยื่อล่อปลา
เหมือนกิเลส เพราะธรรมเป็นของจริง กิเลสเป็นของปลอม เป็นคู่เคียง หรือศัตรูคู่แค้น หรือ
คู่ชะล้างกันมาตลอด กิเลสจะให้มันเป็นของจริงเป็นไม่ได้ เพราะเป็นของปลอม ธรรมจะให้
เป็นของปลอมไม่ได้ เพราะเป็นของจริง ต่างอันต่างทรงความเป็นใหญ่ของตนโดยหลัก
ธรรมชาติเอาไว้อย่างนั้น ธรรมชาติของกิเลสก็เป็นกิเลสจอมปลอมตลอดไป ธรรมชาติของ
ธรรมท่านก็เป็นธรรมของจริงตลอดไปอย่างนี้ แล้วแต่สัตว์โลกจะไปยึดเอาในแง่ใด ถ้ายึด
ไปทางแง่กิเลส เราก็อลอยจมไปเลยละที่นี้ จมไปเรื่อย ๆ เสียหายไปเรื่อย ๆ ถ้าเราขึ้นมา
ทางด้านธรรมะเราก็อฟื้นฟูดาวของเราขึ้นไปเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นจึงต้องมีธรรมเป็น
เครื่องพำสอนเราทั้งหลาย เพราะกิเลสห้อมล้อมตลอดเวลา

เช่นเวลานี้มาฟังอรรถฟังธรรมจากครูจากอาจารย์ก็ฟังจริงฟังธรรม แต่กิเลสมัน
กระซิบกระซาบมันแอบอยู่นั้นแหละฟัง พอไปแล้วกิเลสขึ้นธรรมาสันวันยังคำคืนยังรุ่ง ขึ้น
จนกระทั่งบนหมอนกิเลสไม่ยอมลงนะ นี่ละเรื่องของกิเลสมันเป็นอาจารย์ตลอดเวลา จุด
ไปลากไปสั่งสอนไป กระซิบกระซาบทำนั่นทำนี่ เราก็อโง่งโง่ง โง่ง โง่งอย่างนั้นหรือ ๆ
แล้วจมกับมันไปเรื่อย ๆ ถ้ามีลูกบอกลูกนะ ให้มันจงไปอีกทั้งพ่อทั้งแม่ทั้งลูก จงไปทั้ง
หลานทั้งเหลน ฟาดไปทั้งหมู หมา เป็ด ไก่ ให้กิเลสจงไปหมด ลงนรกด้วยกันหมด เป็นยัง
งี้ดีไหมพวกเราให้กิเลสจง จงแต่เรายังไม่แล้ว ลูกเราจงอีกมีหลานมามันจงอีก มีเหลนมา
จงอีก มีหมู หมา เป็ด ไก่ ในบ้านในเรือน จงอีก ๆ พวกเรานี่พวกพะรุจพะรุจ

ถ้าไปตกนรกแต่เราก็อ่อยยังชั่ว เป็นทุกข์คนเดียวก็ยังพอทำเนา อันนี้ลูกเราก็เป็น
ทุกข์อีก เพราะถูกพ่อแม่พาไป เพราะถูกกิเลสตมตุนลากไป ๆ พ่อแม่ก็ลากลูกไปเรื่อย ลูก
หลานก็ลากกันไปเรื่อย หมู หมา เป็ด ไก่ เลี้ยงมันไว้มันหว่านเจ้าของมันก็วิ่งตามเจ้าของ ถ้า
มันไม่ไปก็จับโยนขึ้นรถ ไป มึงไปด้วยกันกับกูนะ เลยไปด้วยกัน สุดท้ายไปจมด้วยกันทั้ง
หมู หมา เป็ด ไก่ อู๋.มันนำทุเรศนะ กิเลสจูงสัตว์โลก เวลาอ่านภายในชัดเจนมันเป็น
ลักษณะนั้นละ ที่ว่าเหล่านี้เป็นยังงี้ก็เราก็อโง่ง ลูกหลานเกิดมาใครรู้ มันก็มีแต่ความหลง
ด้วยกันใช้ไหม ที่นี้สัตว์อยู่ในบ้านในเรือนมันก็เป็นสัตว์ประเภทเดียวกัน เพราะฉะนั้นมัน
ถึงไปด้วยกันทีเดียว รถรานี้ติดเครื่องไม่เครื่องมันโดดขึ้นบนหลังคารถนูน มันอยากไป ถ้า

ว่าทางกิเลสมันชอบเข้าใจไหม ถ้าว่าไปสวรรค์นิพพานนี้ โอ้ย.จับขาดลงไปขาดเจ้าของยังไม่ยอมไป มันเป็นอย่างนั้นนะ ขาขาดเจ้าของไม่ยอมไปสวรรค์นิพพาน มันเป็นอย่างนั้น

กิเลสนี้มันดึงดูตเก่งนะ นี่หมายถึงเบื้องต้นของการบำเพ็ญ ไม่มีอะไรดึงดูตเก่งกว่ากิเลส เรียกว่าแหลมคมมากที่สุด ถ้าไม่ได้ขึ้นต่อกรกันบนเวทีเสียก่อนจะไม่รู้ฤทธิ์ของกิเลสและของธรรมว่าปฏิบัติต่อกันอย่างไรบ้าง แล้วผลสุดท้ายอะไรเลิศกว่ากัน ก็มาได้ที่ธรรมเลิศ นี่เบื้องต้นเป็นอย่างนั้น ครั้นทำไปทำมาดูโลสู้กันไปสู้กันมา มันก็ค่อยราบรื่นไป ๆ ต่อมานี่ไปทางด้านธรรมะจิตใจราบรื่นไปเลย ๆ หลังจากนั้นแล้วจะให้ทำความชั่วมันไม่ยอม พอรู้สึกความชั่วบีบปิดปั๊บ ปิดปั๊บ ๆ ไปเรื่อย นี่ทางดีโล่งแล้ว ๆ ที่นี้ก้าวเข้าสู่ทางด้านภาวนาก็เหมือนกัน ภาวนาเบื้องต้นนี้จะต้องเตรียมเนื้อเตรียมตัวพวกเรานะเข้าใจไหม เพราะมันเป็นภาระอันหนัก มันหนักยิ่งงมันถึงได้เตรียมเนื้อเตรียมตัว

ที่มันหนักละซิ มันต้องเตรียมเนื้อเตรียมหมอน หมอนลูกนี้หมอนลูกนั้นไปไว้หัว จงกรมนี้ หัวจงกรมนี้ เสื้อก็ปูลาดไปตามทาง เมื่อขัดข้องไม่สะดวกตรงไหนลุ่มที่นั่นให้ได้ รับความสะดวก คือเสื้อคือหมอนกลิ้งไปเลย นี่ละเป็นอย่างนั้นละ เห็นไหมกิเลสมันหลอกไว้เอาเสื้อเอาหมอนหลอก ความซี้เกียจซี้คร้าน ง่วงเหงาหาวนอนมันปูลาดไปตามทาง มันไม่ยากให้ไป นี่ละเบื้องต้นใครก็เหมือนกัน พอจะว่าทำคุณงามความดีนี้เสื้อหมอนของกิเลสนี้ลาดไว้หมดเลย มันให้นอนเสียก่อนตื่นขึ้นแล้วค่อยทำ ๆ ครั้นตื่นแล้วมันไม่ทำกิเลสตัวมันหลอกเข้าใจไหม นี่ละเอาต้น ๆ เสียก่อน

ที่นี้เวลาเราฟัดเราฝืนมันเรื่อย ๆ ต่อไป ก็ค่อยเก็บเสื้อเก็บหมอนโยนละที่นี้ กิเลสมันเอาเสื้อเอาหมอนมาปูลาดไว้ตามทางจงกรมเราเนี่ย เราเองนะที่นี้เก็บเสื้อเก็บหมอนทิ้งออกไปก้าวเดิน เวลามันจะตายจริง ๆ แล้วค่อยไปเอามาปูนอนเสียชั่วครู่ชั่วยาม ไม่ได้เอามาปูลาดไว้เหมือนแต่ก่อน ครั้นต่อไปต่อมาเสื้อไม่เสื้อ หมอนไม่หมอนไม่จำเป็น นั้น ถึงนิพพานในเดี๋ยวนี้อิงดี ๆ จิตมันก็ยิ่งฟุ้ง ๆ นี่จิต เวลาภาวนาจิตใจราบรื่นเข้าสู่บรรณธรรมเริ่มตั้งแต่จิตใจสงบเย็น ไม่มีอะไรกวนใจเรา กิเลสนั้นแหละกวนใจ ให้คิดให้ปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ มายุ่แห่ก่อกวนทิ่มแทงหัวใจตลอดเวลา นี่คือเรื่องของกิเลส ที่นี้พอทำความสงบเข้าด้วยจิตตภาวนา จิตสงบก็ไม่มีเสี้ยนมีหนามมาเสียดแทง สงบเย็น

สันติคือความสงบ จากนั้นก็สงบเย็นเข้าเรื่อย ๆ แล้วก็บำเพ็ญ คือให้มีความพอใจในความสงบของตน ดูดดื่มความพากความเพียรหนุนกันไป ๆ หมุนตัวไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งจิตใจมีความละเอียดลออเข้าไป ที่นี้ราบรื่นไปเลยทางก้าวเดินเพื่อมรรคเพื่อผล เพื่ออรรถเพื่อธรรมทั้งหลายนี้ราบรื่นไปเลย เสื้อหมอนนี้โยนเข้าป่าหมด ไม่ได้สนใจ แต่ก่อน

กอดพันกันอยู่ มัดติดแข่งติดขาติดคอดติดหลังมีแต่เสื้อแต่หมอน ที่นี้เวลาธรรมะได้ปรากฏ
 ขึ้นนี้ปัดออกพวกเสื้อพวกหมอน นอนเมื่อไรก็ได้ที่นั่นเอง ถ้าว่าจะนอนนอนเมื่อไรก็ได้
 ไม่เห็นยากอะไร หลังอยู่กับเรานี้ละ นั้น ใส่ลงไปแล้วผิง ๆ เลย จนกระทั่งราบรื่นเต็มสัด
 เต็มส่วนเป็นอัตโนมัติในการแกกเกสทั้งหลาย ชำพันถึงพระนิพพานปิ้ง ทุกข์เหล่านี้ที่แรก
 ทุกข์จริง ครั้นต่อมาความทุกข์กับความดูตมที่ว่าจะเป็นไปเพื่อความดีมันหากเชื่อมโยง มัน
 หากดึงกันไปเอง จนกระทั่งถึงหลุดพ้นไปได้

นี่อารมณ์แห่งธรรมภายในใจของเรา ให้พากันจำเอาไว้ อารมณ์ของกิเลสนี้ ดิ่งลงไป
 เรื่อย ๆ ดิ่งจนไม่รู้เนื้อรู้ตัว ท่านจึงเรียกว่า ปทปรมะ ๆ นี้ว่าสิ้นลงตลอด ให้ขึ้นไม่ยอม ถ้า
 ไหลนี้สิ้นไปเลย คนปทปรมะ คือคนสิ้นในการทำ ความชั่วช้าลามกทั้งหลาย ความดีไม่สนใจ
 แต่เรื่องทำความชั่วช้าลามกนี้มันสิ้นไปเลยเทียว นั่นเป็นอย่างนั้น หัวใจคนชั่ว หัวใจของ
 ประเภทปทปรมะ ไม่สนใจกับบุญกับกุศลอะไรเลย มีแต่สิ้นลงไปเพื่อจม ๆ นี้พวกประเภท
 นี้ประเภทที่หมดเนื้อหมดตัว ทั้ง ๆ ที่ลมหายใจมีอยู่ แต่คุณค่าของคนไม่มี ให้พากันจำจด
 เอานะทุกคน

พวกเราให้ไปถามตัวเอง เวลาที่มันราบรื่นไปทางไหนนะให้ว่าอย่างนั้น มันราบรื่น
 ไปทางเส้นทางหมอนหรือราบรื่นไปทางสวรรค์ นิพพาน สวรรค์นี้ถ้าว่าเสือกก็เสือกทิพย์ อะไร
 เป็นทิพย์ทั้งนั้น ของทิพย์กับของที่เราปุไว้ตามทางจกรรมนี้มันต่างกันยังไงบ้าง เอามาเทียบ
 กันบ้างซิ หมอนของทางจกรรมเรากับหมอนทิพย์อยู่บนสวรรค์ชั้นพรหมเป็นยังไงต่างกัน
 ยังไงบ้าง หมอนนั้นเล็กกว่านี้ขนาดไหน นั้น ถ้านอนก็เอาไป พามันไปนอนบนสวรรค์ดีกว่า
 เอาหมอนสวรรค์มาแข่งอันนี้แล้วไปนอนพรหมโลก เอาหมอนในพรหมโลกมาแข่งกับ
 หมอนของกิเลสตัวชี้เกียจชี้คร้านนี้ลองดู อะไรดี ที่นี้ฟาดถึงพระนิพพาน เสื้อหมอนปัดออก
 หมด ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าความบริสุทธิ์เป็นธรรมทั้งแท่ง นั้น ไม่มีคำว่าเสือกว่าหมอน
 เครื่องกังวลทั้งนั้น นั้น ปัดออกหมด เหล่านี้เลยกลายเป็นเรื่องสมมุติ เป็นเรื่องกตถ่วงจิตใจ
 ปัดออกหมด ไม่มีอะไรติดหัวใจแล้วบริสุทธิ์จำเลย นั้นพอ

ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าคำว่าพอ นิพพานท่านบอกว่าเที่ยงหรือบอกว่าพอ ถ้างงว่าพอ
 แล้วพอหมดเลย ให้พากันจดจำเอาละ วันนี้ก็เทศน์เพียงเทศน์นี้แหละ เทศน์มากไปกว่านี้
 มันก็หมดโหวตแล้วแหละ เพราะเทศน์ทุกวัน ๆ วันนี้ก็งัดออกมาเทศน์ วันนั้นก็งัดออกมา
 เทศน์ ก็พุงเก่าจะเอามาจากไหน งัดไปงัดมา มันก็มีแต่บุตรแต่คุณ เต็มอยู่ในพุงไม่มีธรรม
 เข้าใจใหม่ ถ้ามากกว่านี้มันจะมีแต่บุตรแต่คุณ เอาแค่นี้ละพอเป็นธรรม เข้าใจใหม่เอาละ
 พอ

หลวงตา วันนี้จะเสด็จมาค้ำหรือจะเสด็จกลับ
 เจ้าฟ้าหญิง ไม่ได้ค้ำเจ้าค่ะ เดี่ยวลูกบินกลับเลยเจ้าค่ะ
 หลวงตา จะเสด็จกลับตอนไหน
 เจ้าฟ้าหญิง ตอนกลางวันเจ้าค่ะ
 หลวงตา เป็นยังไงฟังเทศน์ เทศน์ให้พวกนี้ฟัง เหนอ
 เจ้าฟ้าหญิง สนุกดีเจ้าค่ะ
 หลวงตา ไม่ได้เทศน์ให้ทูลกระหม่อมฟังนะ เทศน์ให้พวกนี้ฟังต่างหาก
 เจ้าฟ้าหญิง งั้น ลูกลาท่านพ่อเลย
 หลวงตา เออไปๆ สวัสดิ์นะ ให้หายโรคหายภัยทุกอย่าง ให้ระลึกตามที่ถวายแล้วจะ
 ไม่มีอะไรละ

อ่านและฟังพระธรรมเทศน์นาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่
www.Luangta.or.th or www.Luangta.com